

sygnatura akt III K 688/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Fryderyk Kwiatek

Protokolant: Anna Mendelska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r

sprawy

D. S.

syna S., I. zd. B.

urodzonego (...) w W.

podejrzanego o to, że:

w dniu 9 sierpnia 2017 r w W. znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki T. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

I. na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk postępowanie wobec podejrzanego D. S. o czyn opisany w części wstępnej wyroku tj. występki z art. 178 a § 1 kk warunkowo umarza na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec podejrzanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw z art. 39 pkt 7 kk orzeka od podejrzanego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1500 (tysiąca pięćset) złotych;

IV. zasądza od podejrzanego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 40(czterdzieści) złotych oraz wymierza mu opłatę w wysokości 100

(stu) złotych.

V. zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz od poniesienia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 688/17

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stosownie do wniosku podejrzanego D. S. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do omówienia kwestii związanych z warunkowym umorzeniem postępowania i jego konsekwencjami.

Podejrzany D. S. mieszka w S., ale pracuje w (...) w L. i w W., dlatego korzystanie z samochodu jest dla niego znaczącym udogodnieniem. W dniu 9 sierpnia 2017 roku podejrzany kierował samochodem T. (...) nr rej. (...). Dzień wcześniej wypił kilka piw. Policjanci zatrzymali podejrzanego i poddali go badaniu. Wynik badania, tj. 0,27 mg alkoholu na litr wydychanego powietrza, uzyskany o godzinie 7:44, wskazywał na to, że podejrzany pozostawał w stanie nietrzeźwości kiedy jechał wspomnianym samochodem.

Dowód: - wyjaśnienia podejrzanego D. S. k. 11-12

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2, 3

Podejrzany ma 48 lat. Wyuczył się zawodu elektronika. Utrzymuje troje małoletnich dzieci. Jedyne źródło dochodu podejrzanego stanowi wynagrodzenie za pracę w wysokości 3000 zł. Podejrzany nie był karany za przestępstwa. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do jego poczytalności.

Podejrzany przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podał, że w dniu 8 sierpnia 2017 roku wypił kilka piw, a następnego dnia czuł się na tyle dobrze, że zdecydował się jechać samochodem. W toku postępowania przygotowawczego podejrzany wnosił o warunkowe umorzenie postępowania i zapewniał o gotowości zabezpieczenia wykonania świadczenia pieniężnego. Na posiedzeniu podejrzany potwierdził gotowość poddania się rygorom środka probacyjnego i wniósł o uwzględnienie wniosku Prokuratora zabiegającego o warunkowe umorzenie postępowania na okres roku próby, nałożenie świadczenia pieniężnego w kwocie 1500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej a także o orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku.

Dowód: - wyjaśnienia podejrzanego D. S. k. 11-12

- informacja o karalności k. 14.

Sąd zważył nadto, co następuje:

Mając na względzie jasne i spójne wyjaśnienia podejrzanego składane w toku postępowania i wynik badań stanu trzeźwości przeprowadzonych przy okazji kontroli Sąd przyjął sprawstwo i winę podsądnego, uznając, że jedno i drugie nie pozostawiało najmniejszych wątpliwości co do kierowania przez podejrzanego, pozostającego w stanie nietrzeźwości, pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym.

Podejrzany wyczerpał znamiona występkę stypizowanego w art. 178a § 1 k.k. Ustalenia poczynione w oparciu o wymienione dowody prowadziły do przyjęcia, że obniżenie sprawności psychomotorycznej kierującego, spowodowane pozostawaniem w stanie nietrzeźwości, i oceniane przez pryzmat zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego, bliskiej stężenia stanowiącego najniższą wartość decydującą o przestępczym charakterze takiego zachowania, wywołało stan zagrożenia dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego, które z całą pewnością nie było znaczne. Sąd miał na względzie dojrzały wiek podejrzanego i rozeznanie umożliwiające co najmniej przeciętne rozumienie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym. Z akt sprawy nie wynikało, by podejrzany działał w warunkach wyłączających swobodę, ani by do kierowania samochodem przymuszała go jakakolwiek życiowa potrzeba, której nie mógł zaspokoić w innym czasie. Skoro tak, oczywiste było, że podejrzany nie musiał jechać samochodem, nawet jeśli u podstawy jego decyzji leżało niezweryfikowane przekonanie o dobrym samopoczuciu. Podejrzany, jak każdy kierowca, który kiedykolwiek spożywał alkohol, powinien liczyć się z tym, że jeśli zostanie zatrzymany straci możliwość kierowania samochodem, nawet jeśli miałby „jedynie” popełnić wykroczenie. Przekonanie o zdolności do kierowania samochodem nie mogło być w tych okolicznościach w żadnej mierze usprawiedliwione. Podejrzany podjął opisane ryzyko i liczył się z konsekwencjami naruszenia prawa, zakładając (jak się okazało nie bez racji) że

upośledzenie jego sprawności psychomotorycznej nie będzie znaczne. W tym świetle również stopień winy nie był znaczny, a to także przemawiało za warunkowym umorzeniem postępowania.

Sąd miał na względzie, że dotychczasowe zachowanie podejrzanego, niekaranego za przestępstwa, nie mogło być przedmiotem jakichkolwiek zastrzeżeń. Podejrzanym jest osobą w dojrzałym wieku, cieszącą się stabilizacją, jaką daje regularne uzyskiwanie wynagrodzenia za pracę. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności świadczące o permanentnym lekceważeniu prawa, uzależnieniu od alkoholu czy utrzymywaniu kontaktów z osobami ujawniającymi takie skłonności. Podejrzanym jest przeciętnym adresatem norm prawnych i jako taki nie wydaje się gotowy do ich ponownego naruszenia. Z całą zatem pewnością rezygnacja ze skazania i położenie nacisku na wychowawcze walory wolnościowego oddziaływania karnoprawnego nie wpłynie negatywnie na zachowanie podejrzanego, nie stworzy pozoru bezkarności i nie skłoni go do popełnienia kolejnego czynu zabronionego. Przyznanie się do sprawstwa i zapewnienie o szczerym żalu dodatkowo przemawiały za przyjęciem najmniej dolegliwego sposobu oddziaływania karnoprawnego. Podejrzanym utrzymuje troje dzieci i podejmuje trud zaspokajania swoich potrzeb życiowych na podstawowym poziomie. Przedmiotowy incydent był jednostkowym aktem naruszania prawa i jako taki nie znamionował zaawansowania demoralizacji. Skoro tak, oczywiście było, że cele postępowania zostaną osiągnięte bez potrzeby wymierzenia kary. Z tych przyczyn Sąd na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie na okres roku próby, przyjmując, że minimalny okres próby będzie wystarczający do oceny trafności pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Sąd miał na uwadze efektywność wolnościowego sposobu oddziaływania i w myśl art. 67 § 3 k.k. nałożył na podejrzanego świadczenie pieniężne w wysokości 1500 zł i orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. Sąd miał na uwadze aktualną sytuację materialną podejrzanego, w szczególności wysokość dochodu stanowiącego jedyne źródło utrzymania podejrzanego i trojga jego dzieci. Dochód ten nie jest wysoki, dlatego jego uszczuplenie związane z wykonaniem rzeczoności świadczenia krótkotrwale obniży poziom życia podejrzanego i utrzymywanych przez niego osób. Mimo że przepis art. 67 § 3 k.k. nie statuuje obowiązku orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, Sąd uznał za właściwe, by zastosować taki środek. Zakaz prowadzenia pojazdów powinien być realnie dolegliwy i powodować dokuczliwość zdolne trwale zniechęcić sprawcę do popełniania przestępstw. Sąd miał na względzie, że stopień społecznej szkodliwości i stopień winy nie były znaczne, dlatego zdecydował o zastosowaniu rzeczoności środka w najkrótszym możliwym wymiarze. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze, że podejrzanym umyślnie, bez wyraźnej przyczyny, kierował samochodem, mimo że miał powody, by przyjąć, że nie pozwalał mu na to stan, w jaki wprawił się dzień wcześniej. Perspektywa doświadczenia dolegliwości związanych z korzystaniem z komunikacji zbiorowej (z którą zresztą podejrzanym musiał się liczyć, kiedy krytycznego dnia wsiadał do samochodu) i utrudnienia związane z wykonywaniem pracy stanowią naturalne konsekwencje orzeczenia przedmiotowego środka.

Mając na uwadze zapewnienia podejrzanego co do źródła i wysokości dochodów Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. obciążył go powinnością poniesienia kosztów sądowych, na które złożyły się wydatki w kwocie 40 zł, stanowiące zryczałtowaną należność za doręczenie pism procesowych, oraz opłata w wysokości 100 zł, ustalona zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.